

Ladislav Babić

Kokošari

Još od liptanja krvi, sve do danas kad se ona već odavno zgrušala, ubojice, lopovi, banditi i ostale propalnice infiltrirale se posvuda; od vrhova vlasti do dna - među kibicere i navijače zbivanja, zatrovane nacionalističkom euforijom. U osnovi, među tim državicama jedina je razlika tek u njihovim imenima, dok se ološ posvuda koristi odavno prokušanim, zajedničkim metodama za tu vrstu, blagonaklono zvanu ljudima – što ih i svrstava u istu kategoriju. Kultura, a kao njen segment i izdavaštvo te knjižarstvo koji su spali na po par stotina tiskanih primjeraka (nasuprot desetak tisuća i više) djela poznatijih domaćih autora, podjednako nisu pošteđeni infiltracije gamadi. Kad se ona jednom pojavi, nema pore u koju se neće zavući, ne izvrši li se pravovremena deratizacija, postupak koji svijesno ne pada na um zakrinkanima u demokrate. Pa dok se suđenja vrhunskim primjercima odvijaju kao dio spektakla za zabavu naroda, otežući se dulje od latinoameričkih serija, da bi uglavnom završila na način otupljivanja naroda i ubijanja mu povjerenja u pravni sustav, dotle u pozadini relativno mirno ordiniraju (govorim o kulturi) sitne, manje gramzive ribe, zadovoljne čarom koji im donosi njihov sitniji lopovluk. Ali, znate onu – „*zrno po zrno, ..., palača!*“

Širom bivše domovine postoji bezbroj literarnih natječaja organiziranih za neafirmirane, u vrijednost svog rada idealističke uzdanice, koje (još) nisu iskusile i drugu stranu medalje. Uglavnom se ti natječaji/konkursi posvuda zbivaju po istim pravilima. Postoji neka selekcija radova, kojih autori se u propozicijama unaprijed odriču autorskih prava u korist izdavača budućeg zbornika koji će ih objediniti, a

autore nagraditi *jednim gratis autorskim primjerkom* (što nikako nije opći slučaj). Znam jednog organizatora koji svake godine *svu* pristiglu poeziju i „poeziju“ (i do nekoliko stotina zrnja i kukolja) trpa u svoju knjigu – posvećenu pjesničkom velikanu, koji se zacijelo okreće u grobu videći za što se koristi njegovo ime. Rezon je sasvim jasan. Autori su prilično samoljubiva stvorenja, pa je sasvim ljudski da žele vlastiti primjerak zbirke, kao dokaz svog literarnog uspjeha i uvažavanja. Stoga se zbornici i štampaju količinski adekvatno broju zastupljenih stvaralaca, te se nakupi tako i nekoliko hiljada eura zarade! Neki pak koriste drukčiju strategiju, ne šaljući obećane autorske primjerke - ni gratis, niti za novac - ali ih ubacuju na tržište s točno određenom cijenom, od čega im potom kaplje tuđi autorski trud u njihov novčanik. Podsjećajući da ima i poštenih organizatora koji ispunjavaju obećanja dana u uslovima konkursa, a dobronamjerni svakako shvaćaju da u propalim društvima ni ne mogu previše ponuditi, ja ću ipak o gotovanima.

Sam spadam u ne baš afirmirane literarne idealiste koji sudjeluju na tim natječajima. Jeli slučaj ili samo splet okolnosti, sa tri posljednja konkursa na kojima su izabrane moje pjesme i priče, mjesecima – unatoč intenzivnoj elektronskoj prepisci (najčešće sasvim ignoriranoj od organizatora) neugodnijoj autoru negoli izdavačkim debelokošcima, nisam dobio obećane autorske primjerke. Konačno čovjek odustane, shvativši da se s rogam ne treba i ne može bosti, no tu i tamo netko (poput mene) popizdi, i odluči *javno – imenom i prezimenom – obračunati s lopovima*. Kaže stara latinska „*nomina sunt odiosa*“, ali kako je primjercima koje ću spominjati moje daleko od mrskosti dok eksploatiraju plodove njegova rada, nego sasvim čitko stoji u izdanim zbirkama, zašto bi meni bila njihova? Nazvat ću ih kako spada – *lopovima, sitne kokošarske vrste!* Jesu li to oni globalno, ne zanima me, ali ***u odnosu na mene, autora čiji rad eksploatiraju, ne ispunjavajući obećanja jasno dana u natječajima koje su organizirali***, oni su upravo ono što rekoh. Od *obećanih štampanih autorskih primjeraka*, vidio sam na internetu tek njihove korice, a u dva slučaja i *pdf-ove* zbirki. Poimence, to su *Marijan Grakalić*, vlasnik jednog *hrvatskog* portala, potom *Lazar Janić*, direktor „*Argus Books & Magazines doo*“ – *srbijanske* izdavačke kuće, i konačno – *Aleksandar Dramičanin*, neki faktor (ne da mi se istraživati) *srbijanskog* izdavača „*Metafizika*“. Zanima li koga, *svu* uzajamnu elektronsku prepisku sa spomenutim spodobama može naći [ovdje](#). Kao što smatram (uzaludno, doduše) da svi prvo ratne zločine moraju počistiti pred vlastitim pragom, počet ću sa sebi najbližom cvećkom.

Prvi kokošar

Portal [radiogornjigrad](#) svojevremeno je što objavio, a što preuzeo s drugih internetskih portala, tri moja teksta – odatle *Grakaliću* elektronska adresa na koju mi je poslao obavijest o natječaju „Četvrti Gornjogradski književni festival“. Poslao sam tri svoje pjesme, a potom (početkom *desetog mjeseca 2016-te*) doznao da je nešto (pojma nemam što) od toga ušlo u tiskanu zbirku. Kako nisam lično mogao učestvovati na „festivalu“, naknadno sam kontaktirao spomenutog, pitajući mogu li dobiti svoj autorski primjerak, na što je odgovorio:

„Festival je bio sjajan i dojmljiv. Zbornik smo štampali na dug jer nemamo nikakvu potporu ove godine. Tako da je za autore u njemu 100 kuna a za sve druge 150.“

Do *Hasanbegovićevog* ukazanja u ministarstvu kulture, njegov je portal dobivao dotaciju od države, baš kao i - primjerice - *Lupiga.com*, koji mi je također objavio nekoliko članaka. Za tekstove ne tražim nikakve materijalne naknade (a objavljivao sam na dosta portala; recimo *Tacno.net*, sada na *sbperiskop.net* i niz drugih) ali me *Lupiga* ugodno iznenadio poslavši krajem godine honorar za članke. *Grakalić*, naravno, nije - što mu nikad nisam niti zamjerao. Spominjah urođeno samoljublje autora, pa naručih pouzećem jedan primjerak zbirke. Dana *11. oktobra 2016-te* on odgovara:

„Svakako, u toku tjedna šaljem. Pozz. M.“

S obzirom da od nje ni traga u idućih sedam dana, podsjećam ga mejlom, što on popraćuje odgovorom:

„Ladislav, stvarno nisam stigao jer imam još hrpu obaveza. No budem čim prije. Best i fala m.g.“

29. oktobra šaljem mu (jer od knjige niti traga), s obzirom da sam znao kako ću narednih dana biti odsutan, poruku na koju nisam primio odgovor, ni pismeni ni u obliku zbirke u kojoj su moje pjesme:

„Ukoliko do idućeg petka (4.novembra) ne primim na kućnu adresu naručeni zbornik, odustajem od narudžbe, s obzirom da ću neko vrijeme biti odsutan. Pozdrav.“

Slijedeći mejlovi su ostajali bez odgovora, na isti način kao i pokušaji moje prijateljice da mi pribavi zbirku. Zbornik se reklamira na portalu, no nedostaje narudžbenica, niti je objavljen u elektronskom obliku, poput onih s prva dva natječaja. Prilično sam strpljiv stvor, ali ne volim da me ljudi zaje..... U *Grakalića* kao osobu sam vrlo razočaran. Da ne mislite kako svoje mišljenje formiram tek povrijeđen vlastitom sujetom, citirat ću pisanje *Manolića* iz prvog toma njegovih memoara, *"Politika i domovina"*, što svatko može provjeriti:

"Formiranje stranke tjeralo nas je da riješimo i njezino sjedište. Izbor je iz više razloga pao na Josipa Zebića, kojeg sam poznavao otprije, bio je sudionik NOB-a i do 1953. radio u Udbi. U to je vrijeme bio vlasnik grafičkog poduzeća sa sjedištem u Novoj Vesi. Riječ je o poduzeću "Azur" kojega je Zebić bio vlasnik od osnutka, gotovo 25 godina. U to vrijeme poduzeće je dobro poslovalo i uz štamparski posao bavili su se i izdavačkom djelatnošću, počeli su izdavati mjesečnik "Azur Journal" koji su uređivali mladi novinari Davor Butković i Marijan Grakalić, koji je u to vrijeme imao širok krug znanaca. Grakalić je bio suradnik listova "Danas", "Oko", "Start" i mnogih drugih, kažu dobar novinar. Prema spoznaji koju smo imali navodno je za vrijeme odsluženja vojnog roka kontaktiran od strane Organa bezbjednosti JNA. Po izlasku iz JNA, OB JNA predala ga je na vezu Centru državne sigurnosti Zagreb. No, hrvatske službe će ubrzo uvidjeti da ga i dalje paralelno kontaktira i OB JNA pa je hrvatska služba prekinula s njim svaki kontakt. Smještaj u jednoj sobi bio je primjeren našoj potrebi tih dana." ("Politika i domovina", Josip Manolić, str. 121)

Naravno, sve sam to znao i prije slanja pjesama na natječaj, no nisam vjerovao da je tip vjerojatno zadržao nemoralni mentalitet špije koji "*paralelno kontaktira*" svoje nalogodavce, dok konačno ne dozna koja je opcija pobijedila. Ne volim uhode, ma koje provenijencije bile, a niti kokošare koji prodaju (ne samo) moje pjesme po 150Kn, sprečavajući me čak i da kupim svoj primjerak. Nema razloga da prema drzniku budem blagonaklon, pa ako je uvrijeđen činjenicama, nek' tuži i *Manolića* i mene. U *odnosu na mene* on jeste, i ostaje samo onim kako ga atribuirah! Sad se preselimo u drugi segment regije.

Drugi kokošar

Uz sve druge stvari pišem i *SF - naučnu/znanstvenu fantastiku*. Tako sam jednu već ranije objavljenu priču (što organizatoru konkursa nije smetalo) poslao „*Argus Books Online Magazin*“, gdje je i objavljena – prvo online – o čemu kao autor nisam niti obaviješten. Nakon što mi je priča prihvaćena, dobivam 28. decembra 2016-te mejl u kojem stoji:

„*Molimo sve uvrštene autore da nam dostave adresu radi slanja autorskog primerka.*“

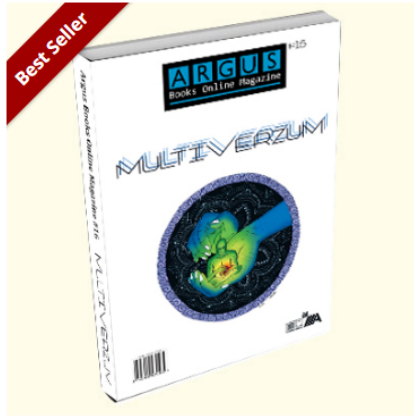
Naravno da sam to učinio, no nakon mjeseci čekanja i mejlova, obraćam se direktno direktoru izdavačke kuće (na što me uputio selektor konkursa), *Lazaru Janiću*. Tip nije odgovarao, sve dok mu valjda nisam počeo ići na „onu“ stvar, te mi 15. marta 2017-te konačno udostoji pokloniti pažnju. Umjesto da bude posramljen, nastoji u meni pobuditi stid zbog „razloga“ učestvovanja u natječaju (s već drugdje objavljenom pričom):

„*Nama je žao što je Vaša pobuda da učestvujete sa pričom na konkursu bila isključivo zbog štampanog primerka, i što imate osećanje da ste izigrani. Nama je žao što zbog izostanka pravog objašnjenja na vreme smatrate nas nepoštenim. Ja lično želim da Vam uputim izvinjenje.*“,

istovremeno, obećavajući:

„*Stevan je poslao izdavaču sve adrese autora koji su objavljeni za besplatan primerak. I vi ćete dobiti na adresu Vaš besplatni primerak čim izađe iz štampe, a izaći će početkom aprila, uoči objavljivanja narednog broja.*“

Naravno da sam višekratno i sam slao svoju adresu, pa nema teorije da se zagubila. Od knjige ništa do pisanja ovog teksta, mada je početkom maja već bila tiskana i u [prodaji](#), s navedenom cijenom:

Argus Books Online Magazine
#16 – MULTIVERZUM

550.00 дин.

1

DODATI U KORPU

Categories: Argus Books&Magazines, domaći autori, esejistika, fantastika, horor, Nova POETIKA - Argus Books&Magazines, priče Tag: Argus Books Online Magazine

Najperfidnije u svemu je, da spomenuti tip na [Facebook stranici](#) reklamira zbirku citatom iz moje priče:

ARGUS Books&Magazines
8. svibnja u 8:42 · 🌐

Argus Books Online Magazine #16 - MULTIVERZUM
Štampano izdanje u prodaji!

Argus Books Online Magazine #16 –
MULTIVERZUM – Argus
Books&Magazines

Postoje takvi prostori, nama i našim tehnologijama
nedosegljivi svjetovi, svemiri prisutni svuda oko nas,...

ARGUSBOOKSMAGAZINES.COM

Druže *Lazare*, tranzicijom avanziran u gospodina *Lazara*: kako riječi nemaš, a nisam toreador koji bi te hvatao za rogove, samo mi preostaje javno te atribuirati onakvim kakav si u *odnosu na mene* - sitni kokošar koji zarađuje na mojoj priči, bez trunka crvenila na obrazu (jesi li isti spram drugih, pojma nemam).

Treći kokošar

Treći slučaj je specifičniji i najteže mi ga je komentirati, s obzirom da je jedna od pokretačica i selektorica konkursa objavljenog na blogu „[Reč i glas](#)“, oboljela od teške neurološke bolesti, radi koje je odgođena svečana promocija zbirke. To svakako razumijem, i njoj želim svako dobro i – nadam se – ozdravljenje, ili makar samo smanjenje njenih patnji. Nju nizašto ne krivim, što ne znači da je isti slučaj sa izdavačkom kućom "Metafizika" (čiji je, doduše, ona osnivač - ali shvaćam da nitko nije odgovoran za moral svojih suradnika). Naime, u mom slučaju – nakon što sam se po savjetu spomenute gospođe obratio njima, nakon više puta ponovljenih mejlova (rezultati konkursa su poznati još od 29. januara 2017-te), dobih 24. maja ove godine odgovor direktora izdavačke kuće – Aleksandra Dramičanina:

„Gospodine Ladislave, poslaćemo vam primerak iduće sedmice, budite bez brige. Svako dobro, Aleksandar“

Meni je svakako dobro – još sam živ – a Aleksandru koji uživa u prodaji zbirke, vjerojatno i još bolje. Kol'ko kapne, nek kapne – glavno da kapa! Naime, zbirka je štampana, objavljen je i njen *elektronski oblik* (ni o njemu ne dobih obavijest; čudo koliko svim tim *kulturtregerima* fali - kao da ih nije majka odgajala – kultura ophođenja prema autorima), a obećanih tjedan dana relativističkim se efektima produljilo na cijeli mjesec, do danas bez ikakve promjene po mene.

I tako, dok im curi, ma koliko sitno, ali curi u njihov džep rezultat truda autora prema kojima ne pokazuju ni minimum poštovanja, preostaje mi pomiriti se time

da u zbirkama kojima krađu moje radove, oni nose moj potpis. Njihovih pak imena naći ćete na *stupu srama* širom interneta, a što će dulje trajati – sramota nemoralnih kokošara ili moje (naše) priče, odlučit će budućnost. U „onom“ sustavu gajili smo previše iluzija glede ljudske naravi. Tranzicijom, premnogi su se brzo prilagodili promijenivši formu bitisanja, ali je suština ostala nepromjenjena – gnjilež proteinske mase nalik ljudima, neizmjereno daleko od ljudskosti.

21.06.2017.

PR

DIOGEN pro kultura

<http://www.diogenpro.com>